

NÚRIA FERRET CANALE, OV

EL COR DEL VIATGE

L'EXPLORACIÓ

Entrar

Núria FERRET, *El cor del viatge. L'exploració* (CPL libri 33),
Barcelona: CPL 2018



Centre de Pastoral Litúrgica

Disseny de la coberta: Mercè Solé

Il·lustració de la coberta: Icona de la Trinitat, d'Andrej Rublëv

© Edita: CENTRE DE PASTORAL LITÚRGICA

Nàpols 346, 1 – 08025 Barcelona

Tel. (+34) 933 022 235

cpl@cpl.es – www.cpl.es

Primera edició: febrer de 2018

ISBN: 978-84-9165-086-7

Dipòsit legal: B 1718-2018

Printed in UE

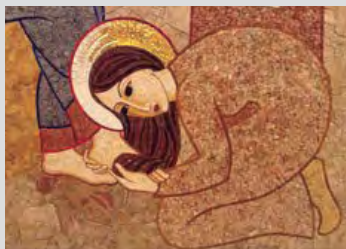
Imprimeix: Ulzama Digital, S.L.



Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepcions previstes per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si us cal fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Un fariseu invità Jesús a menjar amb ell. Jesús, doncs, anà a casa del fariseu i es posà a taula. Hi havia al poble una dona que portava una vida pecadora. Quan sabé que Jesús era a taula a casa del fariseu, hi anà amb un gerret d'alabastre ple de perfum, i es quedà enrere plorant als peus de Jesús. Amb les llàgrimes començà de mullar-li els peus, i els hi eixugava amb els cabells; després li besava els peus i els hi ungia amb perfum.

El fariseu que havia convidat Jesús, en veure això, pensà: «Aquesta dona que el toca és una pecadora. Si ell fos profeta, sabria qui és i quina vida porta». Jesús li digué: «Simó, t'he de dir una cosa». Ell li contestà: «Mestre, digueu». Jesús continuà: «Dos homes devien diners a un presta-



ador: l'un li devia cinc-centes monedes de plata, i l'altre, cinquanta. Cap d'ells no tenia res per pagar, i el prestador els perdonà el deute. ¿Quin d'aquests et sembla que l'estimarà més?». Simó li respongué: «Jo diria que aquell a qui ha perdonat el deute més gran». Jesús li diu: «És així mateix». Llavors Jesús es girà cap a la dona i digué a Simó: «¿Veus aquesta dona? Quan he entrat a casa teva, tu no m'has donat aigua per rentar-me els peus, però ella me'ls ha rentat amb les llàgrimes i me'ls ha eixugat amb els cabells; tu no m'has rebut amb un bes, però ella, d'ençà que he entrat, no para de besar-me els peus; tu no m'has ungit el cap, però ella m'ha ungit els peus amb perfum. Per això et dic: Has vist que aquesta dona estima molt i és que eren molts els pecats que li han estat perdonats, però quan no hi ha tant a perdonar, no hi ha tant amor».

Després digué a la dona: «Els teus pecats et són perdonats». Els altres que eren a taula començaren a pensar: «¿Qui és aquest, que fins i tot perdona els pecats?». Digué encara a la dona: «La teva fe t'ha salvat. Vés-te'n en pau». (Lc 7, 36-50)

Davant la gravetat del pecat, Déu respon amb la plenitud del perdó. La misericòrdia sempre serà més gran que qualsevol pecat i ningú no podrà posar un límit a l'amor de Déu que perdona.

FRANCESC, *Misericordiae Vultus*, 3

MISERERE

«Miserere» és la primera paraula, en llatí, del salm 50, el més conegut dels salms penitencials. El resem cada setmana, com a primer salm de Laudes del divendres: «Compadiu-vos de mi, Déu meu, vós que estimeu tant; per la vostra gran misericòrdia, esborreu les meves faltes». Encara que s'hagi atribuït a David, després de la seva culpa i conversió, no és segura aquesta paternitat. El que sí hom pot afirmar és que el salm expressa molt bé els sentiments d'humilitat i penediment de totes les persones que, al llarg dels segles, es confessen culpables davant Déu i imploren la seva misericòrdia.

J. ALDAZÁBAL, *Vocabulario básico de liturgia*, «Miserere», 239

MISERERE (SALM 50)

Compadiu-vos de mi, Déu meu, vós que estimeu tant;
per la vostra gran misericòrdia, esborreu les meves faltes;
renteu-me ben bé de les culpes,
purifiqueu-me dels pecats.
Ara reconec les meves faltes,
tinc sempre present el meu pecat.
Contra vós, contra vós sol he pecat,
i he fet el que és dolent als vostres ulls.
Éreu just quan donàveu la sentència,
irrepressible en el vostre veredict.
Vós sabeu que he nascut en la culpa,
que la mare m'engendrà pecador.
Vós estimeu la veritat al fons del cor,
dintre meu m'heu ensenyat a tenir seny.
Aspergiu-me amb l'hisop, que quedi pur;
renteu-me, i seré més blanc que la neu.
Deixeu-me sentir els crits de festa.
¡Quin goig aquests ossos que havíeu fet pols!
Aparteu la mirada dels meus pecats,
esborreu les meves culpes.
Déu meu, creeu en mi un cor ben pur,
feu renéixer en mi un esperit ferm.
No em llanceu de la vostra presència,
no em prengueu el vostre esperit sant.
Torneu-me el goig de la vostra salvació,
que un esperit magnànim em sostingui.
Ensenyaré els vostres camins als pecadors,
i tornaran a vós els qui us han abandonat.
No em demaneu compte de la sang que he vessat,
i aclamaré el vostre perdó,
Déu meu, Déu que em salveu.
Obriu-me els llavis, Senyor,
i proclamaré la vostra lloança.

Les víctimes no us satisfan,
 si us oferia un holocaust, no me'l voldríeu.
 La víctima que ofereixo és un cor penedit;
 un esperit que es penedeix,
 vós, Déu meu, no el menyspreeu.
 Afavoriu Sió amb la vostra benvolença,
 reconstruíu les muralles de Jerusalem.
 Llavors acceptareu els sacrificis,
 l'ofrena sencera dels holocaustos,
 llavors oferiran vedells al vostre altar.

ATTENDE, DOMINE (llatí)

*Attende, Domine, et miserere,
quia peccavimus tibi.*

Ad te Rex summe, omnium Redemptor,
oculos nostros sublevamus flentes:
exaudi, Christe, supplicantum preces.

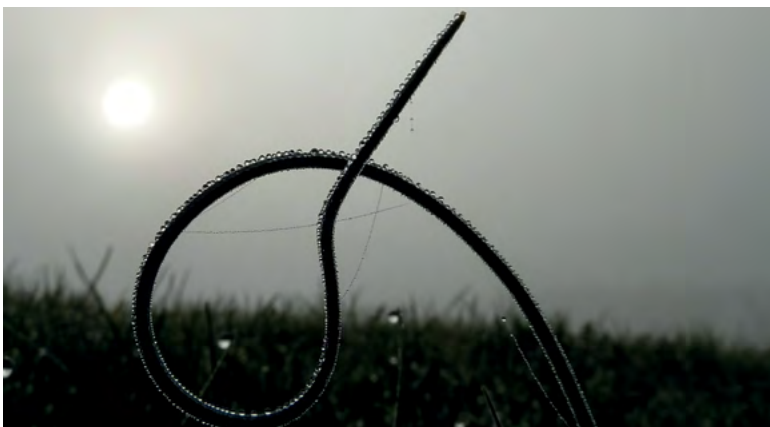
Dextera Patris, lapis angularis,
via salutis, ianua caelestis,
ablue nostri maculas delicti.

Rogamus, Deus, tuam maiestatem:
auribus sacris gemitus exaudi:
crimina nostra placidus indulge.

Tibi fatemur crimina admissa:
contrito corde pandimus occulta:
tua, Redemptor, pietas ignoscat.

Innocens captus, nec repugnans ductus;
testibus falsis pro impiis damnatus:
quos redemisti, tu conserva, Christe.

Cant llatí de caràcter penitencial utilitzat sobretot durant la Quaresma.



MIREU-NOS, SENYOR *(català)*

*Mireu-nos, Senyor, i compadiu-vos,
perquè hem pecat contra vós.*

A vós, Rei excels, Redemptor del món,
alcem els nostres ulls plorosos: escolteu,
oh Crist, les pregàries dels qui us supliquen.

Dreta del Pare, pedra angular,
camí de salvació, porta del cel,
renteu les taques dels nostres pecats.

Oh Déu, preguem la vostra majestat,
que escolteu els nostres laments amb oïdes
pietoses: perdoneu benigne els nostres pecats.

Us confessem els pecats comesos: amb cor
penedit manifestem els pecats ocults: que la
vostra pietat, oh Redemptor, els perdoni.

Reu sense culpa, arrossegat sense resistència,
condemnat pels malvats amb falsos testimonis,
conserveu, oh Crist, els qui heu redimit.

D'UNA CATEQUESI DE SANT JOAN MARIA VIANNEY

Penseu-ho, fillets meus: el tresor de l'home cristià no és aquí a la terra, sinó que és en el cel. Per tant el nostre pensament ha d'adreçar-se cap al lloc on hi ha el nostre tresor.

És aquest un deure i una feina bonica de l'home: pregar i estimar. Pregueu i estimeu: mireu, en això hi ha la felicitat de l'home sobre la terra.

L'oració no és altra cosa que la unió amb Déu. Quan algú té el cor net i unit a Déu és com envaït d'una certa felicitat i dolcesa que embriaga, és rodejat d'una llum admirable. En aquesta unió íntima, Déu i l'ànima són com dues peces de cera foses conjuntament, que ja ningú no pot separar. I aquesta conjunció de Déu amb la seva petita criatura és una cosa bellíssima, és una felicitat inimaginable.

Nosaltres érem indignes de pregar, però Déu, tan bo com és, ens va permetre de parlar amb ell. La nostra oració és l'encens que més li agrada.

Fillets meus, el vostre cor és petit, però l'oració el dilata i el capacita per estimar Déu. L'oració fa que tastem ja anticipadament el cel, fa baixar a nosaltres una mica de paradís. Perquè no ens deixa mai sense dolcesa; és com una mel que es vessa sobre l'ànima i que tot ho endolceix. Si preguem com cal, en l'oració els nostres dolors es fonen com es fon la neu qual el sol bat damunt d'ella.

Catequesis sobre la pregària (A. MONNIN, *Esprit du Curé d'Ars*, Paris 1899, 87-89)
(versió de la *Litúrgia de les Hores*, Memòria de Sant Joan M. Vianney, 4 d'agost)